

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **MUDr. M. D.**, zastoupena Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Frýdku - Místku**, se sídlem Radniční 1148, Frýdek - Místek, za účasti: **PRONTO autosalón, spol. s r. o.**, se sídlem Frýdlantská 2150, Frýdek - Místek, zast. Ing. P. P., CSc., o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 1. 2015, č. j. 22 A 133/2013 – 96,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí krajského soudu

[1] Žalobkyně se žalobou domáhala soudní ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřovala ve vydání kolaudačního souhlasu ze dne 28. 8. 2013, č. j. MMFM 95484/2013, ke stavbě „Novostavba autosalónu Pronto Camper“ (dále jen „stavba“). V žalobě především namítala, že užíváním stavby dochází či bude docházet k negativním vlivům na sousední nemovitosti žalobkyně v důsledku hluku, pachových a světelných imisí, prašnosti, podmáčení pozemku a domu a kontaminace podzemních vod.

[2] Krajský soud nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stavebník“) předložila vyhodnocení výsledků zkušebního provozu jako podklad žádosti o vydání kolaudačního souhlasu, funkčnost a vlastnosti stavby byly posouzeny z hlediska námitek žalobkyně vznesených v procesu povolování stavby, délka zkušebního provozu byla dostatečná pro ověření funkčnosti a vlastností stavby, výsledky měření hluku jsou dostatečné pro vydání kolaudačního souhlasu a měření proběhlo v souladu s právními předpisy. Podle krajského soudu byla také námitka posouzení přípustnosti stavby z hlediska vodoprávního předmětem posuzování a rozhodování stavebních orgánů v řízení o dodatečném povolení stavby. Žalobkyně nemá v řízení o kolaudačním souhlasu postavení účastníka řízení, a proto zde není dán ani legitimní důvod k její účasti na úkonech správního orgánu, které vydání územního souhlasu předcházely. Co se týče namítaného nesouladu stavby s územním souhlasem, žalobkyně neuvedla, jakým způsobem tvrzené nedostatky zasáhly do jejích práv a která její práva byla tímto způsobem dotčena a v jakém rozsahu.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu v zákonné lhůtě. Důvody kasační stížnosti podřadila pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétní námitky stěžovatelka rozdělila do šesti skupin.

[4] Předně stěžovatelka namítá, že se krajský soud nezabýval všemi stěžovatelkou předloženými důkazy a vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Vytkl jí nepodloženost jejích tvrzení, ale nezabýval se ve vztahu k hlukovým imisím pocházejícím ze stavby audiovizuálním záznamem, který stěžovatelka přiložila k doplnění žaloby ze dne 20. 1. 2013, ve vztahu k pohledovým imisím se nezabýval fotografiemi, které stěžovatelka přiložila k žalobě. Krajský soud se nezabýval ani námitkou, že nebylo vydáno dodatečné stavební povolení na přípojku plynu nacházející se na pozemku parc. č. 3341/13, že vodovodní přípojka se v rozporu s dodatečným povolením stavby nachází pouze na pozemku parc. č. 3341/10 a délka této přípojky je 25 m. Dále se nezabýval námitkou podloženou fotografií servisní dílny, že ve stavbě se nacházejí propan-butanové lahve, což není uvedeno v bezpečnostním řešení stavby. A konečně krajský soud nereagoval ani na námitku, že předmětná stavba jako nový významný zdroj hluku nemohla být v dané hlukové již zatížené lokalitě vůbec umístěna ani povolena, *nota bene* zkolaudována. Na podporu svých tvrzení, že hlukové hladiny překračují hygienické limity a že oficiální hlukové hodnoty nekorespondují s hodnotami z hlukového měření, přitom stěžovatelka odkázala na vyjádření Ředitelství silnic a dálnic ze dne 16. 1. 2014, č. j. 176/2014-199100, a hlukovou mapu pro Frýdek-Místek. Závěr krajského soudu, že tvrzení stěžovatelky jsou nepodložená a že se jedná o pouhé domněnky, je tedy zjevně nesprávný. Důkazy, kterými se krajský soud odmítl zabývat, podle stěžovatelky uceleně poukazují na nedůvěryhodnost hlukového měření, jež bylo podkladem žalobou napadeného nezákonného zásahu.

[5] Dále stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku chybějícího vyhodnocení výsledků zkušebního provozu a nesprávně akceptoval nedostatečně zjištěný skutkový stav. Uvádí, že v dodatečném stavebním povolení stavební úřad stanovil, že funkčnost a vlastnosti provedené stavby budou ověřeny provedením zkušebního provozu. Dále bylo stanoveno, že v rámci tohoto zkušebního provozu bude

pokračování

pro ověření hygienických limitů hluku v chráněném venkovním prostoru provedeno měření akustického tlaku. A dále stavební úřad uložil podmínku, že pro vydání kolaudačního souhlasu stavebník opatří vyhodnocení výsledků zkušebního provozu. Povinnost stavebníka připojit k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu vyhodnocení výsledků zkušebního provozu ostatně explicitně vyplývá i z ustanovení § 124 odst. 1 věta čtvrtá zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). V napadeném kolaudačním souhlasu je uveden výčet podkladů, které byly stavebníkem žalovanému předloženy, vyhodnocení výsledků zkušebního provozu zde absentuje. Závěr krajského soudu, že přílohou žádosti byly výsledky měření hluku, není dostačující, neboť zkušební provoz měl ověřit funkčnost a vlastnosti provedené stavby, vůči kterým směřovala řada námitek stěžovatelky v procesu povolování stavby, což bylo žalovanému nepochybně známo. Protokol o měření hluku je pouze záznamem o měření, a nikoli vyhodnocením. Navíc krajský soud bagatelizuje skutečnost, že byly vyhotoveny dvě různé verze téhož protokolu o měření hluku, přičemž v tom protokolu, který stěžovatelka získala až po podání žaloby a který pak soudu předložila, je doplněn závěr, který v původní verzi protokolu zcela chyběl. Podle stěžovatelky nelze akceptovat tvrzení krajského soudu, že protokol o měření hluku nepodléhá žádnému procesnímu předpisu, pokud krajský soud zároveň na tento protokol opakovaně odkazuje jako na jediný a stěžejní podklad dokazující funkčnost a vyhovující vlastnosti stavby.

[6] Dále stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně posoudil neúčast stěžovatelky při hlukovém měření. Za situace, kdy bylo žalovanému z úřední činnosti nepochybně známo, že se realizace a užívání předmětné stavby dotýká především práv stěžovatelky, měla být stěžovatelka jako dotčená osoba ve smyslu ust. § 2 odst. 3 správního řádu přizvána, aby se účastnila ústního jednání spojeného s místním šetřením a závěrečné kontrolní prohlídky stavby, a mělo jí být umožněno vyjádřit se k podkladům vydání kolaudačního souhlasu. Stěžovatelka v této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76, podle kterého mohou být třetí osoby kráceny jak na procesních právech (jako opomenutí účastníci), tak i na právech hmotných (např. dotčením vlastnického práva k sousednímu pozemku). Stěžovatelka neměla žádnou možnost ověřit, jak stavební úřad zjistil závěry uvedené v kolaudačním souhlasu, neměla možnost seznámit se s jeho podklady a vyjádřit se k nim. V kolaudačním souhlasu jsou odkazy na kladné výsledky zkoušek, o kterých stěžovatelce není nic známo. Samotný kolaudační souhlas a hluková měření byla stěžovatelka nucena získávat cestou žádosti o informace. Přitom přinejmenším právě hlukové měření mělo proběhnout především na ochranu jejích vlastnických práv. Jak je uvedeno v protokolu z měření a jak stěžovatelka namítala již v žalobě, hlukové měření neproběhlo na jejích pozemcích a k výsledkům se dospělo pouze odhadem. Podle dodatečného povolení stavby mělo být v rámci zkušebního provozu provedeno ověření hygienických limitů hluku v chráněném venkovním prostoru staveb. Takové měření muselo být provedeno na pozemcích stěžovatelky, což se nemohlo obejít bez její součinnosti a jejího „kvaziúčastenství“ ve smyslu § 154 *in fine* správního řádu. Stanovit míru hluku dopočtem bylo vhodné pouze za situace, že by měření nebylo možné provést jinak, například z důvodu, že chráněný venkovní prostor staveb by nebyl přístupný. Odkázal-li krajský soud stěžovatelku na přezkumné řízení a na žalobu proti nezákonnému zásahu, nelze takové vypořádání žalobních námitek považovat za přezkoumatelné. Na provedení přezkumného řízení nemá stěžovatelka ani právní nárok. Krajský soud tvrdí, že stěžovatelka nemohla při vydávání kolaudačního souhlasu vznášet „účastnické“ námitky, a

odkazuje ji v tomto směru na žalobu proti nezákonnému zásahu, avšak současně takovéto námitky, obsažené v žalobě stěžovatelky, odmítá kvůli absenci účastenství v řízení o vydání kolaudačního souhlasu. Dle názoru stěžovatelky jde o typickou „argumentaci kruhem“.

[7] Stěžovatelka rovněž namítá, že krajský soud nesprávně posoudil námitky ohledně řádného a správného průběhu zkušebního provozu. Podle rozhodnutí o zkušebním provozu byl zkušební provoz povolen do 31. 8. 2013. Nicméně již dne 12. 8. 2013 podal stavebník žádost o vydání kolaudačního souhlasu a kolaudační souhlas byl následně vydán dne 28. 8. 2013, tedy v době, kdy měl ještě zkušební provoz probíhat. Stěžovatelka trvá na tom, že předem stanovená zkušební doba byla nezákonně zkrácena svévolným postupem žalovaného, který byl nezákonně aprobován napadeným rozsudkem. Krajský soud k této otázce pouze uvedl, že další trvání zkušebního provozu již nemělo žádné opodstatnění, jelikož účel zkušebního provozu byl již naplněn. S takovou interpretací podmínek zkušebního provozu stavby stěžovatelka nesouhlasí. Krajský soud předně nezákonně redukuje zkušební provoz, který má komplexně ověřit funkčnost a vlastnosti stavby, na pouhé měření hluku, a navíc ještě bez zákonné opory zkracuje předepsanou dobu jeho trvání. V tomto případě byl postup žalovaného limitován příslušnými ustanoveními stavebního zákona, především jeho § 124. Toto ustanovení přitom výslovně upravuje jenom možnost stanovit dobu zkušebního provozu, resp. tuto dobu prodloužit. Možnost zkrátit dobu zkušebního provozu stavební zákon nezná a ani nedává správnímu orgánu v tomto směru žádnou možnost správního uvážení v odůvodněných případech. Pokud žalovaný nerespektoval předem stanovenou dobu zkušebního provozu, dopustil se tak nepřípustné libovůle.

[8] Další námitky stěžovatelky směřují k průběhu zkušebního provozu. Stěžovatelka připomíná, že namítala, že zkušební provoz nebyl prováděn za skutečného plného provozu stavby, jelikož v době jeho provádění nebyli v objektu sporné stavby zákazníci ani zaměstnanci, kteří by prováděli servis a úpravy obytných vozidel, jak je uvedeno v projektové dokumentaci, a kteří by zajišťovali jejich prodej. Podle protokolu o hlukovém měření byly při maximálním stanoveném hlukovém limitu 50 dB nejvyšší naměřené hodnoty téměř 45 dB. Za situace, kdy stěžovatelka namítá, že hlukové měření nemohlo být objektivní, jelikož nebyly zohledněny všechny zdroje hluku a navíc je i v rozporu s údaji naměřenými v hlukových mapách, je z její strany zcela legitimním požadavkem, že mělo být měření pro větší přesnost provedeno v chráněném venkovním prostoru jejich rodinných domů, tak jak se předpokládalo v rozhodnutí o stanovení zkušebního provozu, a to navíc za situace, kdy bylo takové přímé měření možné. Navíc v obou verzích protokolu je uvedeno, že měření proběhlo ve vzdálenosti 6 m od fasády budovy, která je zdrojem hluku. Budova je však umístěna v kratší vzdálenosti než 6 m od hranice pozemků stěžovatelky parc. č. 3347 a 3344 v kat. území Místek. Z toho vyplývají dva možné závěry: buďto je v obou protokolech nesprávný údaj o umístění míst měření, což podporuje závěr stěžovatelky o nesprávném průběhu zkušebního provozu, nebo je údaj v protokolu správný, nicméně v takovém případě by musel být vstup na pozemky stěžovatelky uskutečněn bez jejího vědomí (jelikož stěžovatelku nikdo za účelem umožnění vstupu na její pozemky nekontaktoval), a tudíž bylo celé měření provedeno na pozemcích stěžovatelky v rozporu se zákonem. Krajský soud se touto námitkou vůbec nezabýval.

pokračování

[9] Podle stěžovatelky krajský soud řádně nevypořádal ani námitku chybějícího stanoviska vodoprávního úřadu, když uvedl, že námitka posouzení přípustnosti stavby z vodoprávního hlediska byla již předmětem posuzování a rozhodování stavebních orgánů v řízení o dodatečném povolení stavby. Pokud totiž krajský soud na jedné straně striktně odděluje řízení o dodatečném povolení stavby a řízení o vydání kolaudačního souhlasu, přičemž stěžovatelce opakovaně vytýká, že uplatňuje námitky vznesené v jiném řízení, neměl by se současně sám odvolávat na stanoviska, která byla podkladem pro dodatečné povolení stavby. Vypořádání námítky stěžovatelky ohledně absence stanoviska vodoprávního úřadu tedy není dostatečné. Tato námitka má přitom velký význam, jelikož souvisí s již zmiňovaným podmáčením pozemků stěžovatelky, které jí způsobuje značnou újmu. S ohledem na to nebylo vypořádání této námítky ze strany krajského soudu dostatečně odůvodněno.

[10] Konečně stěžovatelka namítá nesprávné posouzení podmínek pro vydání kolaudačního souhlasu. V žalobě uvedla rozsáhlou argumentaci (str. 16 – 23) obsahující důvody, proč nemělo být ve věci sporných staveb vyhověno žádosti o vydání kolaudačního souhlasu. Jednalo se o skutečnost, že sporná stavba nesplňuje předepsaná kritéria pro její užívání (způsobuje podmáčení pozemků stěžovatelky, umístění v nesouladu s cíli a úkoly územního plánování, nedodržení minimálních vzájemných odstupů staveb, nevyhodnocení pachových a prachových emisí, pohledových emisí, ztráty výhledu apod.) a že skutečný stav sporné stavby není v souladu s deklarovaným stavem. Krajský soud se však k této argumentaci vyjádřil pouze tak, že tyto námitky již stěžovatelka vznesla v řízení o dodatečném povolení stavby, a že opětovné posuzování stejných námitek v rámci vydání kolaudačního souhlasu nemá zákonné opodstatnění. Podle stěžovatelky se „rychlost a levnost“ postupu při vydávání kolaudačního souhlasu nemůže projevovat na úkor práv dotčených subjektů, byť se formálně nejedná o účastníky klasického správního řízení. Požadavek na rychlost či hospodárnost řízení nemůže odůvodňovat absolutní a formální odmítání relevantních námitek osob, jejichž práv se daný úkon správního orgánu dotýká. Takové lpění na striktním oddělování námitek vznesených v řízení o vydání kolaudačního souhlasu a řízení o dodatečném stavebním povolení je podle stěžovatelky v rozporu se zásadami dobré správy. Pochybení by měla být hodnocena ve svém souhrnu a v případě vydání napadeného kolaudačního souhlasu je těchto pochybení zkrátka příliš mnoho - od pochybení při zkušebním provozu přes nedostatečné podklady pro vydání kolaudačního rozhodnutí až po vady samotné sporné stavby, která nesplňuje předepsaná kritéria.

[11] Stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti neuvedla žádné nové argumenty a toliko odkázala na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[14] Co se týče opakované námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, je možné prvně konstatovat, že soud je povinen se zabývat zásadně každou žalobní námitkou. Povinnost posoudit všechny žalobní námitky však neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní. Zda se tak v posuzovaném případě stalo, je třeba posoudit především s ohledem na předmět kolaudačního souhlasu a zkušebního provozu stavby v posuzované věci.

[15] Realizaci a užívání předmětné stavby podmiňuje stavební zákon souladem s územně plánovací dokumentací a dále vydáním několika aktů přímo řetězících, na sobě do určité míry závislých a navzájem se doplňujících. Poté, co byla stavba umístěna územním souhlasem a bylo pro ni vydáno dodatečné povolení, vydal žalovaný dne 7. 6. 2013 pod č. j. MMFM 59345/2013 rozhodnutí o zkušebním provozu stavby, kterým mělo být ověřeno užívání stavby. Je-li pro stavbu stanoveno provedení zkušebního provozu, může být tato stavba dle § 122 odst. 1 stavebního zákona užívána pouze na základě kolaudačního souhlasu. V souladu s § 119 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad při uvádění stavby do užívání zkoumá, zda stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím o umístění nebo jiným úkonem nahrazujícím územní rozhodnutí a povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. Jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání nebo rozpor s podmínkami § 119 odst. 2, stavební úřad kolaudační souhlas podle § 122 odst. 4 stavebního zákona nevydá a rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, užívání stavby zakáže.

[16] Stěžovatelce lze přisvědčit, že námitky k některým aspektům stavby se mohou překrývat s předmětem řízení o umístění či povolení stavby i s posouzením dopadů jejího užívání. Ovšem oddělování námitek vznesených v jednotlivých fázích umístění a povolování stavby je opodstatněné. Ustanovení 119 odst. 2 stavebního zákona je určitou obdobou ustanovení § 90 a § 111 tohoto zákona v případě územního a stavebního řízení, posuzované základní okruhy vlivů stavby jsou nicméně hodnoceny ve vztahu k uvádění stavby do užívání, tedy v rámci aktivních povolovacích režimů - oznámení záměru o užívání stavby a kolaudačního souhlasu. Kolaudační souhlas tak zejména ověřuje provedení stavby dle předcházejících rozhodnutí a osvědčuje bezpečné užívání stavby. Osobám, které brojí proti kolaudačnímu souhlasu, již nesvědčí námitky, které měly být uplatněny v řízení o umístění nebo povolení stavby a týkají se toliko otázek posuzovaných v těchto řízeních, tedy souvisejících s umístěním nebo provedením stavby, bez návaznosti na její užívání. Jedná se totiž o otázky, o kterých již bylo pravomocně rozhodnuto. V opačném případě by došlo k prolomení návaznosti jednotlivých povolovacích procesů a narušení právní jistoty stavebníka a dalších osob. V rozsahu, ve kterém jsou vlastnosti a funkčnost stavby dostatečně posouzeny již v řízeních o umístění a povolení stavby, není důvodu požadovat provedení zkušebního provozu stavby. Jak správně uvedl krajský soud, požadavek na komplexní hodnocení stavby v rámci zkušebního provozu a kolaudačního souhlasu svědčí o nepochopení tohoto institutu, který neslouží k opětovnému posouzení již hodnocených kritérií. Krajský soud se dostatečně zabýval rozsahem zkušebního provozu a vlastnostmi

pokračování

stavby, které měly být pro účel vydání kolaudačního souhlasu posouzeny. Je zřejmé, že bylo nadbytečné zabývat se například pohledovými imisemi, které souvisí s umístěním a provedením stavby. Rovněž umístění zdroje hluku bylo řešeno již v předchozím řízení, takže v případě vydání kolaudačního souhlasu bylo nutno ověřit již faktické fungování a hlukovou zátěž provozu stavby. Proti rozhodnutí o umístění stavby a jejím dodatečném povolení se stěžovatelka mohla bránit, a mohla tedy vznášet námitky, které s předmětem těchto řízení souvisejí. Této příležitosti využila, jak konstatoval i krajský soud.

[17] Kasační námitka, že se krajský soud nezabýval některými důkazy předloženými zejména v doplnění žaloby (viz bod 4 výše), není nadto důvodná již proto, že se k těmto důkazům krajský soud vyjádřil zcela adresně, když je posoudil jako „*souhrn tvrzených nedostatků a nepřesností v podkladech pro územní souhlas, z nichž žalobkyně dovozuje, že skutečný stav stavby není v souladu s deklarovaným stavem, v čemž spatřuje porušení ust. § 122 odst. 3 a § 119 odst. 2 stavebního zákona. Žalobkyně však neuvádí, jakým způsobem tvrzené nedostatky zasáhly do jejích práv a která její práva byla tímto způsobem dotčena a v jakém rozsahu. Žalobkyně v tomto ohledu nerespektuje specifickou typy žaloby, kterou podala, tj. žaloby na soudní ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu. Je třeba zdůraznit, že tento typ řízení ve správním soudnictví klade rozdílné požadavky na žalobce oproti například žalobě na přezkum zákonnosti správního rozhodnutí (ust. § 65 a násl. s.ř.s.). V řízení o zásahové žalobě nepostačuje pouhé tvrzení o pochybení správního orgánu či nedostatech jeho správního úkonu, ale je nezbytné také tvrzení a důkazy o tom, jakým způsobem tento postup správního orgánu zasáhl právní sféru žalobce. Soud v řízení o zásahové žalobě nepřezkoumává zákonnost samotného správního aktu (oproti řízení o přezkumu správního rozhodnutí), ale zkoumá, zda tento akt představuje zásah do právní sféry žalobce a zda tento zásah byl nezákonný.“ Tyto závěry krajského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti nevyvrací ani na ně nijak konkrétně nereaguje. Ačkoliv není sporu o tom, že je třeba případná pochybení správních orgánů posuzovat v souhrnu, musí se tak dít na půdorysu ochrany veřejných subjektivních práv stěžovatelky, kterým je přiznána soudní ochrana. Není přitom jasné, jaký zásah do práv stěžovatelky ve spojitosti s vydaným kolaudačním souhlasem má umístění propanbutanových lahví v servisní dílně stavby nebo odlišné provedení vodovodních přípojek. V řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu není stěžovatelka povolána k ochraně obecné zákonnosti ve veřejném zájmu.*

[18] Vedle výše uvedeného je nutné rozlišovat mezi poměry v území, které jsou předmětem posuzování a rozhodování správních orgánů při výkonu veřejné správy, a mezi spory (zásahy) povahy soukromoprávní. Obecné činitele ovlivňující kvalitu prostředí (pohodu bydlení), které se v důsledku realizace stavby mohou projevit imisemi hluku, snížením oblohové složky, omezením výhledu, osluněním či osvětlením nebo obecně omezením soukromí, jsou beze sporu předmětem správního rozhodování. Umístění staveb musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí i požadavkům na zachování pohody bydlení. Takto koncipovaná veřejnoprávní ochrana slouží k ukončení existujících sporů nebo je poskytována preventivně *pro futuro* z důvodu ochrany sousedících osob a předcházení možným sporům budoucím, které lze předvídat již ve fázi rozhodování o umístění a povolení stavby (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1889/97, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2929/99, č. C 794, sv. 11 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu). V případě zásahu, který je nahodilý, málo pravděpodobný, anebo který přesahuje rozumné nároky na řízení podle stavebního zákona, již poskytuje ochranu soukromoprávní žaloba. Jak

uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 33/2013 - 58, „(n)ároky kladené na umístování a povolování staveb obsažené v § 62 odst. 4 stavebního zákona ve spojení s § 4 odst. 1 a § 8 odst. 1 prováděcí vyhlášky [tj. vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu] a výkladem pojmu pohoda bydlení se tedy ne zcela náhodně obsahově blíží ustanovení § 127 odst. 1 občanského zákoníku.“ Tento závěr lze bez dalšího vztáhnout i k úpravě v § 1013 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. Pokud stěžovatelka upozorňuje na dění na stavbě, které považuje za ohrožující, ale které nemá vazbu na podmínky posuzované za účelem vydání kolaudačního souhlasu, lze ji toliko obecně směřovat k řízení civilnímu. To se týká například hrozby podmáčení nebo kontaminace podzemních vod, která ani podle zdejšího soudu není dostatečně konkrétní a podložená, protože vychází v podstatě pouze ze skutečnosti, že „pozemky stavebníka jsou v převážné části zpevněné a vyspárované“, jak uvedla stěžovatelka v žalobě, a ze skutečnosti, že při provozu stavby bude docházet k nakládání s chemickými látkami při základní údržbě automobilů. Takové skutečnosti nejsou důvodem pro rozšíření zkušebního provozu a námitky k nim vztažené je třeba řešit již v řízení o dodatečném povolení stavby. Ochranu proti případným mimořádným obtěžujícím projevům, které nelze naprosto vyloučit, poskytuje zmíněná úprava tzv. sousedských práv. Stejně je tomu ve vztahu k existenci ostrého hluku, který stěžovatelka zachytila na audiovizuální záznam a který by měl podle ní být vyvolán činností nějakého mechanického zařízení. Je zřejmé, že při posuzování podmínek užívání stavby není možné postihnout všechny takové jevy, které mohou při provozu vznikat. Ovšem to neznamená, že by jejich existence zpochybňovala zákonnost kolaudačního souhlasu. Podstatné je, aby kolaudační souhlas reflektoval obvyklé užívání stavby včetně činnosti základních zařízení, jejichž využití lze při provozu stavby důvodně očekávat. Tím dochází k významné eliminaci budoucích soukromoprávních sporů. Jak je patrné z průběhu měření hluku v posuzované věci, jak bude popsán níže, zohlednily správní orgány provoz zařízení autoopravny a při vydání kolaudačního souhlasu z něj vycházely.

[19] Co se týče rozsahu zkušebního provozu, mělo být v jeho rámci pro ověření dodržení hygienických limitů v chráněném venkovním prostoru staveb provedeno měření akustického tlaku s tím, že při měření bylo nutno zachytit všechny zdroje hluku, které jsou v nové stavbě instalovány, tj. venkovní jednotky, klimatizace, kompresor, práce s ručním nářadím, ventilátory (větrání sanitárních zařízení) a plynové kotle. Při měření měl být také zohledněn provoz na parkovišti areálu provozovny. Dále bylo stanoveno, že po ukončení a vyhodnocení zkušebního provozu stavby bude stavební úřad neprodleně požádán o vydání kolaudačního souhlasu, přičemž vyhodnocení výsledků zkušebního provozu stavebník připojí k žádosti o jeho vydání.

[20] Rozsah zkušebního provozu považuje Nejvyšší správní soud s ohledem na povahu stavby ve vztahu ke kolaudačnímu souhlasu za dostatečný. Účelem zkušebního provozu není ověřit projevy každé vlastnosti stavby v praxi, ale v zásadě posoudit hlavní vlastnosti a negativní důsledky určitého technologického zařízení, které je součástí stavby. Takovými negativními důsledky jsou v posuzovaném případě zcela jistě hlukové imise z provozu autoopravny. Nelze souhlasit se stěžovatelkou, že zkušební provoz měl ověřit funkčnost a vlastnosti stavby v rozsahu podaných námitek stěžovatelky, které, jak již bylo uvedeno, z velké míry směřují do otázek vypořádaných v předchozích řízeních, v nichž bylo možné posoudit vlastnosti stavby patrné již přímo z projektové dokumentace, včetně například možnosti podmáčení sousedního pozemku. Zde je třeba podotknout, že i proti rozhodnutí

pokračování

o povolení zkušebního provozu svědčila stěžovatelce soudní ochrana, přestože podle § 124 odst. 1 stavebního zákona nebyla účastníkem řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013 - 33). Co se týče vyhodnocení výsledků zkušebního provozu, jeho obsah se logicky odvíjí od ověřovaných vlivů na okolí. Je-li posuzována toliko hluková zátěž provozu, pak lze jako vyhodnocení zkušebního provozu akceptovat i výsledky měření hluku, pakliže je z protokolu o měření a případně navazujícího závazného stanoviska pro vydání kolaudačního souhlasu zřejmé, že byly splněny podmínky zkušebního provozu, tedy jakým způsobem, kde a k čemu byl hluk měřen a která zařízení byla v provozu během měření.

[21] Výše uvedené podmínky byly v dané věci splněny. Podle spisu byla dne 12. 8. 2013 žalovanému doručena žádost stavebníka o vydání kolaudačního souhlasu. Přílohou této žádosti byl mj. protokol č. 43332/2013 ze dne 5. 8. 2013 vypracovaný Zdravotním ústavem se sídlem v Ostravě, centrum hygienických laboratoří, zkušební laboratoř akreditovaná ČIA, jehož předmětem je měření hluku v mimopracovním prostředí ve dnech 17. 7. 2013 a 1. 8. 2013. Jako místo měření je vymezen Frýdek-Místek, ulice Frýdlantská č.p. 1569 a č.p. 1224 – chráněný venkovní prostor. Body, v nichž probíhalo měření hluku, jsou z protokolu jednoznačně seznatelné. Součástí protokolu jsou fotografie s označením stavby a míst měření ve vztahu ke stavbám, k nimž měl být hluk zkoumán. Protokol dále obsahuje popis stavby a určení zdrojů hluku a následně popis jednotlivých měření. Dále jsou součástí protokolu technické údaje týkající se použitých zařízení pro měření, použitých značek, jednotek a veličin, popis meteorologických podmínek a metody strategie a metody měření. V následující části jsou obsaženy výsledky měření, tj. naměřené hodnoty a výsledné hodnoty, jakož i závěr, že nedochází k negativnímu ovlivňování akustické situace na měřených místech a v obou dnech na obou místech byly dodrženy hygienické limity hluku dle příslušné státní normy. Na základě těchto výsledků měření vydala KHS dne 15. 8. 2013 pod č. j. KHSSMS 25538/2013/FM/HP závazné stanovisko, v němž vyjádřila svůj souhlas s vydáním kolaudačního souhlasu pro stavbu. Z odůvodnění stanoviska vyplývá, že naměřené hodnoty byly výchozím údajem pro dopočet hodnot hluku v chráněných venkovních prostorech, přičemž z údajů zde uvedených je zřejmé, že u venkovních prostor stavby v případě obou měřených měřicích míst byla ve vztahu k venkovním prostorům stavby provedena oproti naměřeným hodnotám ve venkovním prostoru korekce mínus 1 dB. Následně bylo dotčeným orgánem zhodnoceno, že naměřené i dopočtené hodnoty hluku prokazují soulad se zákonnými požadavky týkajícími se ochrany zdraví před nepříznivými účinky hluku. Dále ze závazného stanoviska vyplývá, že v rámci zkušebního provozu byly používány dva zvedáky, stojanová vrtačka, ruční pneu a elektrické nářadí, zařízení pneuservisu (vyvažovačka, zouvačka), kompresor TOS Čelákovice TN02 umístěný ve skladu v 1. NP, 3 ks plynových kotlů Thermma, 2 ks klimatizačních jednotek Toshiba, ventilátory sanitárních zařízení. Měření zachytilo všechny zdroje hluku. Z obsahu protokolu o měření je zřejmé, že subjekt provádějící měření posuzoval zdroj hluku nejen izolovaně, ale zohlednil také celkovou hladinu hluku v daném místě, tedy včetně hluku přilehlé silnice (str. 4 protokolu, tabulky na str. 7, 9, 10 protokolu). Provedené měření proto nelze považovat za neobjektivní.

[22] Získání rozhodných výsledků dopočtem z naměřených hodnot hluku představuje akceptovatelný a v zásadě racionální postup, a to zvláště za situace, kdy v úvahu připadá hned několik dotčených osob v okolí stavby nebo kdy se naměřené hodnoty pohybují mimo mezní hodnoty stanovených limitů. Nelze souhlasit se stěžovatelkou, že stanovit

míru hluku dopočtem bylo vhodné pouze za situace, že by měření nebylo možné provést jinak, například z důvodu, že chráněný venkovní prostor staveb by nebyl přístupný. Právní úprava hlukových limitů nadto s využitím korekcí výslovně počítá. Hygienické limity hluku v chráněných venkovních prostorech staveb a v chráněném venkovním prostoru jsou pak upraveny ust. § 12 vyhlášky č. 272/2011 Sb., které co do konkrétních limitů odkazuje na přílohu 3 tohoto nařízení. Příloha v části A) rozděluje druhy chráněného prostoru do tří skupin, a to na a) chráněný venkovní prostor staveb lůžkových zdravotnických zařízení včetně lání, b) chráněný venkovní prostor lůžkových zdravotnických zařízení včetně lání a c) chráněný venkovní prostor ostatních staveb a chráněný ostatní venkovní prostor. K těmto druhům chráněného prostoru pak stanoví korekce v dB. Vzhledem k tomu, že chráněný venkovní prostor ostatních staveb a chráněný ostatní venkovní prostor tvoří společně jednu skupinu chráněných prostorů, pak i korekce touto přílohou stanovené jsou pro tyto prostory společné. Popsaná právní úprava tedy nečiní z hlediska korekcí hygienických limitů hluku rozdíl mezi chráněným venkovním prostorem ostatních staveb (tedy i staveb žalobkyně) a chráněným ostatním venkovním prostorem. Jestliže tedy v posuzované věci proběhlo měření hluku v ostatním venkovním prostoru, přičemž limitní hodnoty nebyly naměřeny, a následně byly dopočteny hodnoty v chráněném venkovním prostoru staveb žalobkyně tak, že byly sníženy oproti naměřeným hodnotám v chráněném venkovním prostoru o 1 dB, odpovídá toto snížení delší vzdálenosti chráněného venkovního prostoru staveb žalobkyně od zdroje hluku, což je z logiky věci i z pohledu obecných fyzikálních zákonitostí zcela opodstatněné. Jak správně podotkl krajský soud, ze situačního schématu protokolu je seznatelné, že v prostoru, na který se dopočet vztahuje, nebyly žádné překážky, které by mohly hladinu hluku ovlivnit. Z hlediska hygienických limitů je pak provedená korekce v podstatě zanedbatelná, když ani blíže zdroji hluku (chráněný venkovní prostor) nebyly limity překročeny. Ze zákonné úpravy nevyplývá, že by bylo nezbytné měřit hluk přímo v chráněném venkovním prostoru staveb, takže nelze dovodit, že by způsob měření použitý v posuzované věci, tj. měření hluku v chráněných venkovních prostorech a následně provedený dopočet ve vztahu k chráněnému venkovnímu prostoru staveb, byl nezákonný. Stěžovatelka v kasační stížnosti výsledek měření ani provedenou korekci žádným relevantním způsobem nezpochybnila.

[23] Samotná skutečnost, že byly vyhotoveny dvě verze protokolu o měření hluku, není v dané věci rozhodná, neboť z ní opět není patrný zásah do práv stěžovatelky, tedy především není zřejmé, v čem by měly být výsledky měření neúplné či chybné. Z protokolu o měření, který je součástí správního spisu, je zřejmý jednoznačný závěr subjektu provádějícího měření, že překročení hlukových limitů nebylo provedeným měřením prokázáno. Ke stejnému závěru dospěla krajská hygienická stanice v závazném stanovisku ze dne 15. 8. 2013, které je rovněž součástí správního spisu. Z obsahu závazného stanoviska lze dovodit, že to, co bylo v protokolu podle tvrzení stěžovatelky navíc, tj. dopočet hodnot v chráněném venkovním prostoru staveb stěžovatelky, vtělil dotčený orgán do svého závazného stanoviska. V tomto směru se zdejší soud shoduje s hodnocením krajského soudu.

[24] Nelze se ztotožnit ani s námitkou stěžovatelky, že zkušební provoz měl probíhat až do 31. 8. 2013. Časové omezení zkušebního provozu slouží k určení období dostatečného pro ověření vybraných vlastností stavby. Jeho účelem není, aby se stavba nacházela ve zkušebním provozu po celou předepsanou dobu, ale aby byl zkušební provoz

pokračování

do uvedeného data ukončen. Proto je nadbytečné zkrácení stanovené lhůty a stavební zákon počítá pouze s možností jejího prodloužení. Dojde-li k ověření vlastností stavby, postrádá další pokračování ve zkušebním provozu smysl, takže po stavebníkovi nelze požadovat, aby nesl další náklady se zkušebním provozem spojené. A jsou-li v průběhu zkušebního provozu zjištěny vady nebo nesoulad s předchozími rozhodnutími, není důvodu, aby osoby dotčené provozem stavby musely dále snášet rušící projevy provozu. V posuzovaném případě bylo nutné změřit hlukové zatížení při využívání zařízení umístěných v dotčené stavbě. Po provedení takového měření bylo možné přikročit k další fázi povolení užívání stavby. Pokud tedy již dne 27. 8. 2013 byla provedena závěrečná kontrolní prohlídka na místě samém a dne 28. 8. 2013 vydal žalovaný kolaudační souhlas, jímž povolil užívání stavby, neshledal na tomto postupu Nejvyšší správní soud žádné vady.

[25] Co se týče účasti stěžovatelky při jednotlivých úkonech před vydáním kolaudačního souhlasu, pak nelze souhlasit s argumentací stěžovatelky, že závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2010, č. j. 2 As 86/2010 – 76, odůvodňují účast žalobkyně u ústního jednání spojeného s místním šetřením a závěrečné kontrolní prohlídce stavby nebo vyjadřování se k podkladům kolaudačního souhlasu. Právě naopak. Stěžovatelka nemá v řízení o kolaudačním souhlasu postavení účastníka řízení, a proto zde není dán legitimní důvod k její účasti na úkonech správního orgánu, které vydání kolaudačního souhlasu předcházely. Ačkoliv souhlasy vydávané dle stavebního zákona mohou zakládat, měnit, rušit nebo závazně určovat práva a povinnosti, a naplňují tak materiální stránku rozhodnutí dle § 65 s. ř. s., pro nedostatek předepsané formy se nemůže jednat o rozhodnutí dle výše uvedeného ustanovení zákona. Vzhledem k postupu mimo správní řízení ovšem dotčené osoby nejsou v postavení účastníků řízení a nemají k ochraně svých práv k dispozici procesní nástroje (námitky či řádné opravné prostředky). Nástrojem pro korekci případných pochybení stavebního úřadu při vydání kolaudačního souhlasu je pak žaloba proti nezákonnému zásahu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 Aps 3/2013 - 32). Lze odkázat i na závěry usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 376/02, podle kterých je ústavně konformní užší vymezení účastníků kolaudačního řízení (ve smyslu starého stavebního zákona č. 50/1976 Sb.) v porovnání s okruhem účastníků řízení o povolení stavby. Uvedené závěry Ústavního soudu lze vztáhnout i na úpravu podle nového stavebního zákona aplikovaného v projednávané věci, která přistoupila ke zjednodušení postupu kolaudování staveb formou vydávání kolaudačních souhlasů. Ani ustanovení § 154 správního řádu nebo zásady dobré správy upravené ve správním řádu nelze interpretovat natolik široce, že umožňují rozšíření okruhu účastníků řízení, ať již formální nebo faktické, prostřednictvím přiznání procesních práv, kterých se stěžovatelka domáhá. Krajský soud tedy došel ke správnému závěru, že stěžovatelka nemusela být účastníkem prováděných měření ani kontrolní prohlídky konané před vydáním kolaudačního souhlasu. Odůvodnění napadeného rozsudku není v tomto bodě argumentací kruhem, jak stěžovatelka namítá. Krajský soud správně odkázal stěžovatelku na žalobu proti nezákonnému zásahu a zároveň konstatoval, že některé námitky, které stěžovatelka uplatnila, nelze vypořádat ani v řízení o této žalobě, protože již byly vypořádány v přecházejících řízeních, především v řízení o dodatečném povolení stavby.

[26] Posouzení přípustnosti stavby z hlediska vodoprávního bylo v daném případě součástí řízení o dodatečném povolení stavby. Krajskému soudu, jak uvedl v napadeném rozsudku s odkazem na žalobu proti příslušnému rozhodnutí, byla tato skutečnost známa z

úřední činnosti, a ani stěžovatelka ji v kasační stížnosti nerozporuje. Vodoprávní úřad vydal své vyjádření v rámci koordinovaného stanoviska k dodatečnému povolení stavby ze dne 2. 4. 2012, č. j. 29475/2012/Ha. V tomto vyjádření uvedl, že ke stavbě nemá připomínky. Toto stanovisko nebylo podmíněno dalším vyjádřením k užívání stavby. Součástí spisu je rovněž koordinované stanovisko Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 24. 10. 2012, č. j. MMFM 11746/2012, vydané ve věci odvolacího řízení proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, v němž se vodoprávní úřad vyjádřil, že nemá z hlediska vodního zákona ke stavbě připomínky. V rámci dodatečného povolení stavby bylo podle žalovaného také doloženo vyjádření společnosti SMVaK Ostrava a.s. jako vlastníka kanalizačního řadu, z něhož je zřejmé, že kapacita kanalizačního řadu je dostatečná. Stěžovatelka v žalobě i v kasační stížnosti poukazuje na nebezpečí, které jí nebo jejím nemovitostem hrozí z hlediska podmáčení nebo znečištění vod, ale subjektivně vnímané ohrožení nemůže být považováno za ohrožení zájmů ochrany vod, kvůli kterému by bylo nutné vyžadovat závazné stanovisko vodoprávního úřadu. Oproti tomu lze považovat za racionální úvahy žalovaného ve vyjádření k žalobě, že objekty přípojky dešťové kanalizace a vsakovacího modulu byly dokončeny k datu 1. 1. 2011 a od té doby plní svou funkci, takže by se jejich případná nefunkčnost již dávno projevila. Ani stěžovatelka nepoukazuje na konkrétní případ nebo případy, kdy k průsakům a podmáčení jejích pozemků došlo. Dále je možné doplnit, že přestože funkčnost přípojky nebyla posuzována v rámci zkušebního provozu, nechal stavebník za účelem vydání kolaudačního souhlasu provést zkoušky, na základě kterých bylo možné užívání stavby povolit (zápis o tlakové zkoušce venkovní kanalizace). Krajský soud správně vycházel ze stanovisek vydaných v řízení o dodatečném povolení stavby, neboť ta jsou rozhodující pro určení vlastností stavby, které je třeba posoudit v další fázi realizace stavby, při povolování užívání stavby. Ani ohledně této stížní námitky tak nelze shledat zásah do práv stěžovatelky.

[27] Nejvyšší správní soud je dalek od toho, aby bagatelizoval situaci, kterou může stěžovatelka vnímat ze svého pohledu jako závažnou a která spočívá v narušení jejího dosavadního způsobu života na okraji obce. Na druhou stranu se nelze bez dalšího domáhat neměnnosti poměrů v území a zakonzervování stávajícího stavu. Lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ao 3/2009 - 76): „*Princip legitimního očekávání pak v procesu územního plánování nelze vykládat jako zachování statu quo; (...) jedná se o dlouhodobý proces, v němž se střetávají různé typy zájmů - vyhovění jednomu typu zájmů obvykle povede k poruše ve vztahu k zájmu jinému (či jiného). Jestliže do řešení po určitou dobu předvídaného vstoupí nová skutečnost, která významně modifikuje předpoklady, s nimiž výchozí fáze pořizování územního plánu počítaly, nelze než takovou skutečnost reflektovat. Z existence dřívějšího územního plánu či řešení navrhovaných v ranných fázích územních plánování nelze dovozovat utvoření ‚závazné správní praxe‘ - tím by byla popřena sama podstata územního plánování.*“ Změny v územním plánování se následně promítají i do procesů umísťování a povolování výstavby. V posuzované věci je předmětné území dle platného Územního plánu Frýdku-Místku tvořeno rozhraním dvou ploch s rozdílným způsobem využití. Nemovitosti ve vlastnictví stěžovatelky jsou umístěny v ploše bydlení v rodinných domech – venkovských (BV) a stavba autosalonu již v ploše občanského vybavení komerčního typu plošně rozsáhlého (OK). Již z územního plánu je tak zřejmé, že stěžovatelce nebude plně zachován výhled do okolí, protože v jejím sousedství je (byla) zamýšlena výstavba, která s sebou nese určitou míru omezení, která je spojena s provozem daného typu plánovaných staveb a pohybu zákazníků. Stěžovatelka mohla hájit svoje zájmy v procesu přijímání územního plánu, případně se mohla pokusit

pokračování

některé rušivé vlivy eliminovat například odkupem příslušných pozemků nebo spoluprací s investory, kteří výstavbu v jejím sousedství realizovali. Ochrana jejího soukromí však není v rovině veřejnoprávní absolutní a neumožňuje neomezený výkon vlastnických práv stěžovatelky, nýbrž jen v mezích úpravy požadavků na výstavbu a užívání staveb.

[28] Z výše uvedeného je patrné, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, neboť žádná z uplatněných stížných námitek nezpochybnila zákonnost napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Protože Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí namítanými vadami, kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., protože neshledal žádné důvody pro jeho nařízení a neprováděl dokazování.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měl, se tato náhrada nepřiznává.

[31] Pokud se týká osoby zúčastněné na řízení, zde Nejvyšší správní soud vycházel z ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., dle kterého *osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení*. Jelikož v případě osoby zúčastněné na řízení nebyly v tomto řízení splněny podmínky citovaného ustanovení, Nejvyšší správní soud rozhodl, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu